

Arrest

nr. 217 574 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. GIJSEN
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZLATEVA *loco* advocaat B. GIJSEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 november 2005 voor het eerst toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 12 juni 2006 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Op 2 april 2007 verwierp de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen het beroep.

1.3. Verzoeker diende op 23 april 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal trof op 7 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 4 oktober 2011 (RvV 4 oktober 2011, nr. X).

1.5. Verzoeker diende op 4 januari 2013 een derde asielaanvraag in.

1.6. Op 8 februari 2013 werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld.

1.7. Verzoeker kwam wederom toe op het Belgische grondgebied op 15 oktober 2017 en diende op 20 oktober 2017 een vierde asielaanvraag in.

1.8. De commissaris-generaal trof op 28 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u van Koerdische origine. U bent geboren op 2 maart 1983 te Deraluk (Dohuk). U diende op 14 november 2005 een eerste verzoek om internationale bescherming in omwille van problemen die u zou hebben ondervonden met de Koerdische Democratische partij (KDP).

Op 12 juni 2006 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Op 2 april 2007 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) uw beroep.

U diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 23 april 2010. Het CGVS besloot op 9 juni 2011 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd op 4 oktober 2011.

U diende een derde verzoek om internationale bescherming in op 4 januari 2013. Aangezien u zonder geldige reden geen gevolg gaf aan uw oproeping achtte de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 8 februari 2013 dat u afstand had gedaan van uw verzoek.

In februari 2013 keerde u vrijwillig terug naar Irak. U werd bij aankomst in de luchthaven van Erbil aangehouden door de asayesh, maar na tussenkomst van uw stamhoofd mocht u zonder meer vertrekken.

Op 16 mei 2013 werd u door de correctionele rechtbank van Gent bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden wegens het plegen van slagen en verwondingen tijdens een massale vechtpartij op 20 april 2012.

U hebt zich na uw terugkeer naar Irak bij uw familie in Dohuk, Masiq 2 gevestigd. U werkte in het Doumiz vluchtelingenkamp (Dohuk) als bewaker bij de UNHCR. Daar leerde u in juni 2014 uw huidige partner G.(...) M.(...) (CG X; O.V. X) kennen. Zij was echter getrouwd en toen uw familieleden over jullie relatie te weten kwamen, gingen ze hier niet mee akkoord. Uw oom zei in oktober 2014 dat hij u zou doden als u uw relatie zou verderzetten. U bleef discussies hebben met uw familieleden over deze relatie en koos er dan ook voor hen te zeggen dat de relatie voorbij was en sprak enkel nog in het geheim met G.(...) af. U werd twee keer aangehouden door de asayesh toen u heimelijk met haar afsprak. Nadat u hen ervan kon overtuigen dat jullie enkel vrienden waren mocht u gaan.

G.(...)'s echtgenoot die op dat moment in Duitsland verbleef en eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije en daar ook een beschermingsstatuut kreeg toegekend, kwam via via te weten over uw relatie met haar. Hij besloot terug te keren naar Irak en vatte het plan op haar mee te nemen naar Syrië om haar daar te doden. Hierdoor is ze in augustus 2015 uit Irak vertrokken. Ze diende een verzoek om internationale bescherming in Duitsland in.

U vertrok op 24 augustus 2015 uit Irak en vervoegde haar in Duitsland op 14 november 2015. Haar echtgenoot kwam jullie op het spoor en G.(...) werd door hem in elkaar geslagen. Hij werd naar een ander opvangcentrum overgeplaatst en kreeg een contactverbod opgelegd. In Duitsland werd G.(...) op 8 september 2016 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Ze bekeerde zich in Duitsland tot het christendom en hoewel u zelf niet gelovig bent, trok het christendom u meer aan dan de islam. In Irak had u immers reeds verschillende discussies gehad met familieleden over het feit dat u nooit bad of deelnam aan de Ramadan. In het christendom werden zulke regels niet opgelegd, hetgeen u aansprak.

De echtgenoot van G.(...) postte ongepaste foto's van haar op Facebook. Ze werd door hem en zijn familieleden telefonisch bedreigd. Op 14 oktober 2017 kwam G.(...)'s echtgenoot met zijn neef bij haar thuis toen ze naar de markt was. Haar zoon was thuis met haar telefoon aan het spelen. Haar echtgenoot

vond toen foto's van jullie op haar telefoon. Toen ze terug thuis kwam werd ze onmiddellijk aangevallen door haar echtgenoot en zijn neef. Ze is toen naar u gekomen.

Aangezien u eerder al enkele verzoeken om internationale bescherming ingediend had in België, stelde u voor naar hier door te reizen. De kinderen van G.(...) bleven achter bij haar echtgenoot in Duitsland. Jullie kwamen in België aan op 15 oktober 2017 en dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 20 oktober 2017.

Op 16 maart 2018 werd u opgesloten in de gevangenis van Gent omwille van uw veroordeling in 2013. Ondertussen werd u weer vrijgelaten in afwachting van de verderzetting van uw straf via elektronisch toezicht.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele paspoort (d.d. 2/10/2014) voor. Verder legt u kopieën voor van documenten in verband met uw elektronisch toezicht en foto's van u en G.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient vervolgens te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen over de door u geschetste gang van zaken met betrekking tot uw relatie met G.(...) en de hieruit voortvloeiende vervolgingsfeiten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich wel degelijk bewust was van het enorme risico dat uw relatie met G.(...) inhield. U beweert immers enerzijds dat u enkel heimelijk met haar afsprak. U was er immers van op de hoogte dat wanneer iemand een verboden relatie onderhoudt die persoon gedood kan worden (CGVS p.10). U beweert bovendien reeds in het begin van jullie relatie tegen G.(...) gezegd te hebben dat jullie beter naar Europa zouden kunnen gaan omdat jullie relatie in Irak geen kans zou hebben. Nochtans liepen jullie anderzijds blijkbaar wel te koop met jullie relatie. Op jullie werk had namelijk iedereen al na enkele dagen door dat jullie een relatie hadden, waardoor uw familieleden hier ook zeer snel lucht van kregen (CGVS p.11).

U bleek daarenboven geen enkele haast te hebben gehad om uw land te verlaten, aangezien u verklaart nog gedurende een jaar bij uw familie in Dohuk te hebben geleefd nadat ze op de hoogte kwamen van uw relatie. Zelfs nadat u in oktober 2014 met de dood bedreigd werd door uw oom verbleef u nog een tiental maanden in Irak. In tussentijd is er niets gebeurd wat er op zou kunnen wijzen dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming (CGVS p. 11, 13, 15).

Dit alles maakt dat aan de door u geschetste gang van zaken moeilijk geloof kan worden gehecht.

Uw, overigens blote, bewering dat u twee keer zou zijn aangehouden door de asayesh, de Koerdische veiligheidsdienst, toen u in het geheim met G.(...) afsprak is vervolgens onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Immers nadat u te kennen gaf dat jullie enkel vrienden waren, mocht u gaan zonder dat dit verdere gevolgen met zich meebracht. Daarenboven maakte u van deze aanhoudingen tevens geen melding bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), want de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees hieromtrent verder relativeert. U beweert hier toen simpelweg niet aan gedacht te hebben (CGVS p.17-18). Dit is uiteraard geen afdoende verklaring voor deze omissie.

U hebt bovendien voorts geen aanwijzingen dat u momenteel nog zou worden gevisieerd in Irak. U verklaart dat het niet uitmaakt of u contact zou nemen in verband met uw situatie in Irak of niet, dit zou toch niet helpen (CGVS p.15). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. U verklaart bovendien expliciet dat u bij terugkeer naar Koerdistan niet gedood zou worden als u G.(...) zou achterlaten (CGVS p.15).

Wat betreft de discussies die u met uw familieleden zou hebben gehad omwille van het feit dat u naar eigen zeggen niet geloofde en weigerde te bidden of aan de Ramadan deel te nemen en dergelijke, dient te worden vastgesteld dat deze onvoldoende ernstig zijn om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het bleef immers bij hevige discussies. Bovendien maakte u hier tevens geen melding van bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na confrontatie met deze vaststelling, beweert u hier toen geen tijd voor gehad te hebben (CGVS p.16-17). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u deze voorgehouden problematiek evenmin aanhaalde tijdens uw eerdere verzoeken om internationale bescherming. Dit terwijl u nu plots beweert dat u reeds vanaf uw geboorte ongelovig was,

De verklaringen die u in onderhavig verzoek aflegt over uw voorgehouden geloofscrisis, afvalligheid of atheïsme zijn daarenboven allerminst overtuigend te noemen.

Initieel stelt u dat u geen geloof hebt. Vervolgens stelt u dat u zich wilt laten dopen. Daarna stelt u dat indien u zou moeten kiezen voor een geloof u eerder voor het christendom zou kiezen om vervolgens te beweren dat u meer in het christendom gelooft. Gevraagd waarom, komt u in eerste instantie niet verder dan te stellen dat u de bijbel heeft gelezen en de islam kotsbeu bent. Nogmaals gevraagd wat u dan aantrekt in het christendom beperkt u zich tot de oppervlakkige stelling dat niemand in het christendom verplicht is om te bidden, je nooit gevraagd wordt waarom je dit of dat doet en er niemand wordt aangevallen of gedood. Los van het feit dat dit niet klopt getuigen dergelijke verklaringen allerminst van atheïsme, afvalligheid of een doorleefde wil u zich te bekeren. Dit geldt eveneens voor uw antwoord op de vraag welke verhalen of waarden van het christendom u aantrokken. Opnieuw komt u niet verder dan oppervlakkige uitspraken. Jezus zou de beste profeet zijn en zou in tegenstelling tot Mohamed goede dingen gedaan hebben. Gevraagd naar andere personages uit de bijbel komt u niet verder dan de apostelen van Jezus te vernoemen. Van hen kent u evenwel enkel Jacob (CGVS, p. 5, 6).

Uw terugkeer naar uw land in 2013 is overigens onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie en wijst er dus op dat u geen vrees hoefde te koesteren omwille van de asielmotieven die toen reeds van toepassing waren. U beweert bij uw terugkeer naar Irak weliswaar in eerste instantie te zijn aangehouden op de luchthaven. Na tussenkomst van uw stamhoofd kon u echter onmiddellijk weer beschikken (CGVS p.4). U verbleef dan de volledige periode van uw terugkeer bij uw familieleden (CGVS p.3). U verklaart expliciet naast de problemen omwille van G.(...), waar zoals hierboven werd geargumenteed geen geloof kan aan worden gehecht, geen andere problemen gehad te hebben. U voegt hieraan toe dat alles goed ging, u had immers onderdak en werk (CGVS p.9-10, 14, 16). U verbleef verder voor uw meest recente komst naar België quasi twee jaar in Duitsland en diende daar een verzoek om internationale bescherming in (zie verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken). U heeft echter het resultaat van de door u ingezette procedure niet afgewacht. Dit relativiseert nogmaals de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor vervolging. U brengt daarenboven geen geldige reden aan die uw vertrek uit Duitsland legitimeert. U ondervond zelf immers geen problemen in Duitsland (CGVS p.18). U hebt Duitsland, een democratische rechtsstaat verlaten zonder vrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Tot slot moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie dan ook niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw origineel paspoort (d.d. 2/10'14), wat enkel een indicatie vormt met betrekking tot uw herkomst en identiteit, maar geen enkele uitspraak doet over de door u ingeroepen vluchtmotieven. U legt geen documenten voor die aantonen dat uw familieleden en die van uw G.(...) werkelijk tegen jullie relatie zouden zijn en dat ze jullie daarom iets zouden willen aandoen. De foto's van u en uw partner vormen slechts een indicatie met betrekking tot jullie relatie. Deze relatie wordt op zich niet betwist door het CGVS. Er wordt echter geen geloof gehecht aan de vervolgingsfeiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Deze documenten doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de kopieën van de documenten in verband met uw elektronisch toezicht. Deze bevestigen enkel dat u in België werd veroordeeld voor het plegen van slagen en verwondingen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG),

significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het verzoek om internationale bescherming van uw partner G.(...) M. (CG X; O.V. X) werd niet ontvankelijk verklaard aangezien ze reeds de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg in Duitsland en ze geen elementen aanbracht waaruit bleek dat ze geen beroep meer kon doen op deze bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en benadrukt dat de feiten, zoals hij ze had verwoord tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, correct zijn. Zijn asielrelaas, zo meent verzoeker, wordt louter van tafel geveegd op basis van de motieven dat zijn verklaringen 'ongeloofwaardig' zijn of 'onvoldoende ernstig' om van vervolging te kunnen spreken.

Volgens verzoeker wordt niet verder gemotiveerd waarom zijn asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht en wordt verzoeker verweten geen enkel begin van bewijs te hebben voorgelegd. Door deze stellingname, zo oppert verzoeker, wordt het wel heel gemakkelijk om elk relaas van tafel te vegen. De commissaris-generaal verliest naar de mening van verzoeker uit het oog dat het praktisch onmogelijk is om (schriftelijk) bewijs van de vervolgingsfeiten voor te leggen.

Dienvolgens, zo vervolgt verzoeker, schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht waarna hij een theoretische uiteenzetting houdt over de draagwijdte van de (formele) motiveringsplicht en besluit dat de beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is.

Verzoeker citeert vervolgens artikel 8 van het EVRM en stelt dat de vrijwaring van deze basisrechten van nabij dient te worden onderzocht omdat verzoeker reeds sedert 2014 een relatie heeft en sedert oktober 2017 hiermee een gezin heeft gesticht. Verzoeker stelt dat er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat, maar dat de bestreden beslissing niet proportioneel is aan het nagestreefde legitieme doel. Verzoeker stelt dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en haalt rechtspraak van het EHRM aan in verband met de proportionaliteitstoets, waaruit hij concludeert dat zijn middel gegrond is.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoeker dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij afkomstig is uit Dohuk. Verzoeker citeert artikel 3 van het EVRM en haalt rechtspraak aan waaruit blijkt dat er een minimumdrempel qua ernst dient te worden overschreden, die afhankelijk is van de omstandigheden van de zaak. Hierbij haalt verzoeker de landeninformatie aan van de verwerende partij om te stellen dat de veiligheidssituatie in Dohuk nog steeds zeer problematisch is en dat de impact hiervan op het dagelijkse leven van de burgers niet kan worden onderschat. Verzoeker meent dat hij louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Tenslotte stelt verzoeker dat er geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie en dat de beslissing is gestoeld op enkele geïsoleerde en foutieve elementen.

2.2. Nieuwe elementen

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie toe van het attest van immatriculatie van mevrouw M. G.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats overwogen dat er bij verzoeker geen specifieke steunmaatregelen vereist zijn omwille van bijzondere procedurele noden.

Wat verzoekers asielrelaas betreft, wordt door de commissaris-generaal gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste gang van zaken met betrekking tot zijn relatie met G. en de hieruit voortvloeiende vervolgingsfeiten.

In de beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker zich bewust was van het risico, maar toch op het werk te koop liep met zijn relatie. Tevens bleek verzoeker geen haast te hebben om het land te verlaten aangezien hij nog een jaar bij zijn familie in Dohuk verbleef en zelfs na doodsbedreigingen nog een tiental maanden in Irak bleef.

Betreffende de aanhoudingen door de asayesh wordt in de beslissing gesteld dat deze onvoldoende ernstig zijn om van vervolging te spreken omdat verzoeker, nadat hij aangaf dat hij en G. enkel vrienden waren, zonder meer mocht beschikken.

Ook de discussies met familieleden over zijn geloofsbeleving zijn onvoldoende ernstig om als vervolging te worden gekwalificeerd, zo wordt door de commissaris-generaal gesteld. Verzoekers verklaringen over zijn geloofscrisis en zijn voorkeur voor het christendom zijn bovendien weinig overtuigend.

De terugkeer van verzoeker naar Irak staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging, zo merkt de commissaris-generaal op, aangezien verzoeker zelf verklaarde dat hij, naast de problemen omwille van zijn partner G. geen problemen kende en onderdak en werk had. Het feit dat verzoeker voor zijn komst naar België een verzoek om internationale bescherming in Duitsland indiende en aldaar twee jaar verbleef, zonder het resultaat van deze procedure af te wachten, relativiseert volgens de bestreden beslissing nogmaals de door verzoeker ingeroepen vrees.

De commissaris-generaal merkt vervolgens op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanleverde van de aangehaalde vervolgingsfeiten. Omwille van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat er actueel in de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR) geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De commissaris-generaal vermeldt nog dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden heeft aangetoond die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico zou lopen in het kader van het in Dohuk vigerende willekeurige geweld. Finaal wordt er in de beslissing op gewezen dat de asielaanvraag van de partner van verzoeker onontvankelijk werd verklaard omdat zij in Duitsland reeds de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg.

2.5.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. X). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde

artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X).

2.5.3. In zijn eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat “(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. X).

2.5.4. Onder het begrip “*Ernstige schade*” uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient het volgende te worden begrepen:

“(…)

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.5. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij bij een terugkeer naar Irak problemen zou kennen met de ex-echtgenoot van zijn huidige vrouw omwille van het feit dat hij een overspelige relatie had met haar (AD, stuk 10, Vragenlijst CGVS, 12 februari 2018, vragen 4 en 5).

2.5.6. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens de overweging uit de bestreden beslissing weerlegt dat hij geen enkel begin van bewijs heeft aangeleverd van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoeker legde enkel zijn paspoort voor, documenten betreffende de maatregel van elektronisch toezicht waaraan hij in 2018 in België werd onderworpen en foto's van hem en zijn partner (AD, stuk 12, Documenten). Deze stukken hebben geen betrekking op de situatie van de familie van de partner van verzoeker. Het attest van immatriculatie van zijn partner, dat thans als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 3), heeft evenmin uitstaans met de vervolgingsfeiten.

De Raad treedt verzoeker bij waar hij in zijn middel stelt dat het praktisch onmogelijk is om een (schriftelijk) bewijs van de vervolgingsfeiten voor te leggen. Desalniettemin mag redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij heel wat elementen uit zijn relaas nader kan staven, bijvoorbeeld het huwelijk van zijn partner met A., waardoor hij het overspelige karakter van zijn relatie zou kunnen bewijzen.

2.5.7. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in 2014 op zijn werk een relatie begon met de getrouwde vrouw G. (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 16 april 2018, p. 10). Verzoeker stelt dat ze zeer behoedzaam te werk gingen zodat niemand hen kon zien (*Ibid.*). Verzoeker beweert immers dat hij sowieso gedood zou worden als hij met zijn partner naar Irak zou gaan (*Ibid.*, p. 15). Hieruit blijkt dat verzoeker goed op de hoogte was van het feit dat een overspelige relatie hem in ernstige moeilijkheden kon brengen.

Nochtans verklaart verzoeker dat iedereen op het werk na een paar dagen achter de relatie was gekomen omdat men aan hun gedrag kon zien dat ze op elkaar verliefd waren, waarna zowel de familie van verzoeker als deze van G. “*via-via*” te weten kwamen dat zij een relatie hadden (*Ibid.*, p. 10-11). Verzoeker verklaarde ook dat de ex-echtgenoot van G. haar telefoon had kapotgemaakt omdat hierop een filmpje stond van verzoeker en G. “*toen we aan het seksen waren*” (*Ibid.*, p. 18-19). Nadat de relatie was uitgelekt, bleef verzoeker, zelfs na doodsbedreigingen, toch nog een jaar in Irak op hetzelfde adres in Masiq wonen (*Ibid.*, p. 12-13).

2.5.8. In zijn middel bevestigt verzoeker zijn relaas. De commissaris-generaal overweegt in de beslissing dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zich bewust was van het enorme risico, maar dat zijn

gedrag hiermee niet in overeenstemming is. Deze overwegingen schragen wel degelijk de conclusie dat het asielrelaas met betrekking tot zijn overspelige relatie weinig ongeloofwaardig is.

2.5.9. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt ook dat de overige problemen waarmee hij in Irak werd geconfronteerd onvoldoende ernstig waren om als 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te worden gekwalificeerd. Beide begrippen vereisen immers dat er sprake is van een aanzienlijke bedreiging. Zowel de hevige discussies met zijn familie omwille van zijn weigering om deel te nemen aan het gebed (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 16 april 2018, p. 16), als de (tijdelijke) arrestaties door de asayesh, zijn onvoldoende zwaarwichtig om als 'vervolging' of 'ernstige schade' te kunnen worden aangemerkt en om aanleiding te kunnen geven tot internationale bescherming. Wat zijn eerste aanhouding door de asayesh betreft bij zijn terugkeer in Irak in 2013, blijkt immers dat verzoeker mocht beschikken nadat zijn vriend was tussengekomen (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 16 april 2018, p. 4). Ook later zou verzoeker tweemaal zijn aangehouden door de asayesh omwille van zijn relatie met G. (*Ibid.*, p. 17). Verzoeker beweerde dat hij niet had gezegd dat ze verliefd waren op elkaar, maar dat ze gewoon vrienden waren, waarna verzoeker mocht vertrekken zonder dat er nadien nog gevolgen waren (*Ibid.*). De commissaris-generaal kon bijgevolg rechtsgeldig concluderen dat deze voorvallen onvoldoende ernstig waren. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de beslissing op dit punt een motiveringsgebrek zou vertonen.

2.5.10. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM dat inhoudelijk nagenoeg identiek is aan artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig en bepaalde van de voorgehouden vervolgingsfeiten onvoldoende ernstig werden bevonden, komt hij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.11. Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (*cf.* EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

De beschikbare landeninformatie betreffende de veiligheidssituatie in de KAR ondersteunt verzoekers bewering niet dat de impact van de heersende veiligheidssituatie op het dagelijkse leven van de burgers niet kan worden onderschat en dat burgers louter door hun aanwezigheid een reëel risico zouden lopen op ernstige schade. Uit de landeninformatie (AD, stuk 13, Landeninformatie, AD, 'COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio', 14 maart 2018; 'COI Focus Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht', 13 april 2018) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de KAR significant stabiel is dan deze in centraal-Irak. De voorbije drie jaar was sprake van een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS op de asayesh of andere overheidsdoelwitten. Er vond geen grote terroristische aanslag met burgerslachtoffers plaats. In de verslagperiode bleef de veiligheidssituatie stabiel. Daar waar de naburige Iraakse provincies door geweld werden getekend, bleef de KAR grotendeels vrij van geweld. De Iraakse overheid verklaarde op 9 december 2017 officieel de overwinning op IS. Er is geen frontlinie meer tussen de peshmerga en IS. De grens met centraal-Irak blijft streng bewaakt door de peshmerga. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de grensposten met Syrië en Turkije hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Sinds 25 juli 2015 voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in noord-Irak, waarbij het aantal burgerdoden beperkt bleef. Sinds 2016 vinden opnieuw Iraanse aanvallen op KDPI-doelwitten in de noord-Iraakse grensregio plaats in de strijd tegen Koerdische rebellen. Er werden tot op heden geen burgerdoden gerapporteerd als gevolg van de Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR (AD, stuk 13, Landeninformatie, 'COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio', 14 maart 2018, p. 27). Er kan worden geconcludeerd dat er in de KAR geen sprake is van een situatie waarbij burgers een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld. Tevens blijkt dat de KAR sedert eind maart 2018 terug vanuit Europa met rechtstreekse vluchten bereikbaar is ('COI Focus Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht', 13 april 2018).

2.5.12. In zoverre verzoeker opwerpt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn individuele situatie, komt het in de eerste plaats aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat hij omwille van individuele elementen een bepaald risico loopt op vervolging of gericht geweld, dan wel dat hij omwille van 'persoonlijke omstandigheden' een verhoogd risico loopt tegen de achtergrond van het aanwezige willekeurige geweld. Verzoeker is op dit punt evenwel in gebreke gebleven.

2.5.13. Waar verzoeker de schending aanvoert van het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus het recht op gezinsleven van verzoeker onverkort laat. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in, zodat er geen reden bestaat om de proportionaliteitstoets uit de rechtspraak van het EHRM toe te passen.

2.5.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM en evenmin van de artikelen 48/3, 48/4 en/of 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker heeft geen motiveringsgebrek aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN